

ÚJ VÁROS

XXXVI. évfolyam
10. szám
2014. október
www.ujvaros.eu
Ára: 480 FT

Ismét Maria Vocét
választották meg a
Fokoláre Mozgalom
elnökének

ÚJABB
HAT ÉV ELŐTT

A close-up portrait of an elderly woman with short, wavy white hair and glasses. She is smiling slightly and looking towards the left. She is wearing a blue and green patterned jacket over a blue top and a pearl necklace. The background is a soft, out-of-focus grey.

Tartalom

Amerikai Egyesült Államok: **Living City**
www.livingcitymagazine.com

Argentína: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.ar

Belgium: **Nieuwe Stad**
nieuwe.stad@pi.be

Brazília: **Cidade Nova**
www.cidadenova.org.br

Bulgária: **Nov Svjat**
fokbulgaria@gmail.com

Cseh Köztársaság: **Nové mesto**
novmesto@volny.cz

Dánia: **Ny Stad**
www.focolare.dk

Franciaország: **Nouvelle Cité**
www.nouvellecite.fr

Fülöp-szigetek: **New City**
ncmanila@skynet.net

Hollandia: **Nieuwe Stad**
www.focolare.nl

Horvátország: **Novi Svijet**
novisvijet@novisvijet.net

India: **Living city**
indiaczf@bom5.vsnl.net.in

Japán: **Uno**
focolareuno@gmail.com

Kanada: **Nouvelle Cité**
nouvellecite@focolare.ca

Katalónia: **Ciutat nova**
www.ciutatnova.org

Kenya: **Africa New City-Nouvelle Cité**
newcityafrica@mbambu.com

Kína: **San Sing**

Kolumbia: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.com.co

Korea: **Kumul**
kumul@focolare.or.kr

Lengyelország: **Nowe miasto**
focfemwarszawa@rubikon.pl

Libanon: **Al-madina al-dzsadida**
Cifenouvelle@terra.net.lb

Litvánia: **Naujasis Miestas**
info@focolare.lt

Mexikó: **Ciudad Nueva**
ciudadnueva@focolaremex.org

Nagy-Britannia: **New City**
www.newcity.co.uk

Németország: **Neue Stadt**
www.neuestadt.com

Pakisztán: **Hayat**
rosam@comsats.net.pk

Portugália: **Cidade Nova**
www.cidadenova.org

Románia: **Oraş Nou**
edituraorasnou@yahoo.it

Spanyolország: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.com

Svédország: **Enad Värld**

Szerbia: **Novi Svet**
novisvet@kc.org.rs

Szlovákia: **Nové Mesto**
novemesto@nexta.sk

Szlovénia: **Novi svet**
www.novisvet.si

Uruguay: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.focolare.org.uy

Venezuela: **Ciudad nueva**
ciudadnueva@etheron.net

Aktuális

4 A keresztények és az ukrán válság
Massimo Toschi

Testvériség déli szomszédainkkal
Elekes Ágnes

Interjú

6 A Fokoláre Mozgalom jövője
Michele Zanzucchi

Nézőpont

8 Sudár Balázs
Horváth-Varga Zsuzsa
Haáz Andrea

Fókuszban

10 A Fokoláre Mozgalom nagygyűlése
Paolo Loriga

Lelkiség

13 A fokoláre nagygyűlése
a pápával találkozott
Szerkesztette: Reskovits Ágnes

Dobtunk-e fát a tűzre?
Chiara Lubich

Az élet igéje

16 A legnagyobb ajándék
Chiara Lubich

Színes riport

18 Partnerek vagyunk
Csamangó Endre

19 Kőszegen - bejött az élet!
Jánosy Kinga

Életmód

20 Folyamatos felfedezés
Erhardt Gyula és Krisztina

A gondolat szabadsága
Francesco Châtel

A kedvesség
Pasquale Ionata

Aktuális

22 Szegény angolok
Pietro Parmense

Társadalom

24 Az energetika világa
Szép Dávid

Tapasztalat

27 Emlékezetes délelőtt
Simkó Zsófi

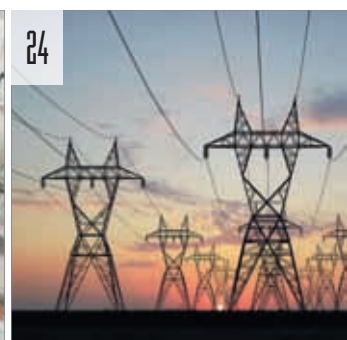
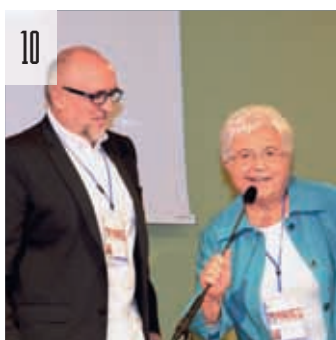
Alkotó

28 Aranyszívű Aranka
Annamaria Gatti

Társalgó

30 Olvasóink tollából
Tóth Judit

31 Okos kavics
Vittorio Sadini

TUDÁSSAL PÁROSULT SZERETETET

A mikor Ferenc pápa fogadta a Fokoláre Mozgalom nagygyűlésének képviselőit, három kulcszóban foglalta össze azt, amit a mozgalom tagjaitól kért: szemlélődni, kifelé nyitni és képezni magukat. A pápa valójában megerősítette azokat az irányvonalakat, amelyeket maga a nagygyűlés dolgozott ki, az egész világról beérkező javaslatok alapján. A javaslatok pedig nagy mértékben figyelembe vették Ferenc pápa programját a kifelé forduló, missziós egyházzól. Maria Voce, a mozgalom újraválasztott elnöke – hangot adva a nagygyűlés egyöntetű meggyőződésének – a Szentlélek munkáját látta ebben az összhangban.

A pápa Chiara Lubichot idézte és kiemelte, hogy a Fokoláre Mozgalom alapítóját Isten inspirálta, amikor az idők jeleire válaszolva az emberek felé fordult, ami az egység karizmájának szerves részét képezi. A másik ember szenvedéseinek enyhítése, a felebarát gondjainak a felvállalása, az egység előmozdítása a kapcsolatok különböző szintjein, kezdettől fogva jellemző volt a mozgalom életére.

Korunk társadalmának és kultúrájának gyors átalakulása azonban új kihívások elé állít mindannyiunkat. A pápa „kreatív szeretetről” beszélt, olyan kreativitásról, mely képes új megoldásokat találni a mai emberiség szükségleteire. A szeretetet tanulással kell párosítani, olyan ismeretek megszerzésével, amelyek segítenek bennünket abban, hogy felismerjük, valójában mi is a probléma bizonyos helyzetekben és mi lehet a hatékony segítség. II. János Pál is hangsúlyozta, hogy az egész Egyháznak a közösség iskolájává kell válnia, és ez a legfontosabb feladat, amely előttünk áll. Olyan tudásra van viszont szükségünk, amely segít bennünket abban, hogy jobban élhessük az evangéliumot, hogy képesek legyünk – ahogy a pápa fogalmaz – a Szentháromság mintájára alakítani kapcsolatainkat, és párbeszédet folytatni azokkal, akik még nem részei ennek a közösségi tapasztalatnak.

Fotó: CN

Az emberek felé fordulás az egység karizmájának szerves részét képezi és kezdettől fogva jellemző volt a mozgalom életére.

Chiara azt szerette volna, hogy a mozgalom tagjai „világra nyitott emberek” legyenek. Manapság azonban egy keresztény számára egyáltalán nem könnyű nyitottnak lenni, ha figyelembe vesszük azt a világnézeti és erkölcsi „sokszínűséget”, amely körülvesz bennünket. Ha el akarjuk kerülni az önvédelmi reakciókból fakadó bezárkózást vagy a terméketlen vitákat, akkor megfelelően fel kell készülnünk a párbeszédre azokkal, akiket el szeretnénk vezetni Krisztushoz.

Chiara lelkesége arra tanít bennünket, hogy a szenvedőkben, a rászorulóknak, az útkeresőkben az elhagyott Jézus arcát lássuk, akinek hiányzik Isten. Arra serkent, hogy ezzel a hétköznapi sűrűjében is hatékony szemlélődéssel menjünk kifelé és találkozzunk mindennel, ami „nem szép és derűs”. Képezni is kell magunkat azonban ahhoz, hogy ezeken a problémákon valóban tudjunk segíteni. A párbeszéd sem lehet jó szándékú spontán társaság, hanem módszeres felkészülést igényel. Korunknak a tudással párosult szeretetre van szüksége. ■

A keresztények és az ukrán válság

Európa szívében fegyvert fogtak, és nyoma sincs a párbeszédnek. Ferenc pápa az I. világháború kirobbanásának 100. évfordulóján hangsúlyozta, hogy „...milliók halálát és óriási pusztítást okozott ez a konfliktus, amit XV. Benedek pápa »hasztalan vérontásnak« nevezett, s amely négy hosszú év után egy nagyon sérülékeny békéhez vezetett. (...) Miközben erre a tragikus eseményre emlékszünk, reménykedünk, hogy nem ismétlődnek meg a múlt hibái, hanem figyelembe vesszük a történelem tanítását, és mindig érvényre juttatjuk a béke létjogosultságát a türelmes és bátor párbeszédre keresztül. Most különösen is a Közel-Kelet országaira, Irakra és Ukrajnára gondolok.” (...)

A pápa azt is hangsúlyozta a háborúval kapcsolatban, hogy tanítványnak, az evangélium tanúságtevőinek lenni a konfliktusok közepette azt jelenti, hogy az áldozatok ügyvédei vagyunk. Végül egy erőteljes kéréssel fordult a világ felé: „Testvéreim, soha ne legyen háború! Soha! Mindenekelőtt a gyermekekre gondolok, akiktől elveszik a méltóság, teljes élet reményét, mert megölik, megsebesítik, megcsontítják őket, árván maradnak, és a háborúból megmaradt fegyverekkel játszanak. Olyan gyermekek ezek, akik nem

tudnak mosolyogni. Kérem, hagyjátok abba! Teljes szívemből kérem, itt az ideje, hogy abbahagyjátok! Kérem, hogy vessetek véget a háborúnak!”

Az egyik Ūrangyalán a pápa Ukrajnáért imádkozott és azt mondta: „Gondolataim ma különösen is a szeretett Ukrajna felé irányulnak, ahol ma nemzeti ünnep van. Gondolok minden lakójára, a béke és a nyugalom iránti vágyukra, melyet a szűnni nem akaró feszültség és konfliktus fenyeget és nagyon sok szenvedést okoz a civil lakosság körében. Bízunk az Ūr Jézusra és a Szűzanyára az egész nemzetet, és imádkozunk együtt mindenekelőtt az áldozatokért, családjukért és minden szenvedőért!” (...)

Az imádságban Ferenc pápa pontosan az ellenkezőjét teszi annak, amit a keresztények tesznek a frontvonalon, ahol lőnek. A sebesültekről, a halottakról, a pusztításról szóló adatok ijesztőek. A keresztények nem harcolhatnak, és nem lehetnek kívülállók sem, de nem vonhatják ki magukat a keresztények között zajló háború tragikus felelőssége alól sem. Az áldozatoknak – a minden megerőszkolt és megsebesített gyermek édesanyjához, Máriához intézett – ima adja meg az erőt a merész és megújulni képes párbeszédhez, mely az igazság és nem a kétszínűség nyelvére zajlik.

Európa a keresztények közötti konfliktus színhelye volt nem csak az első és a második világháborúban, hanem a kilencvenes évek végén a Balkánon zajló háborúban is. A keresztények úgy tűnik, a múlt foglyai, és olyan viselkedésmódok rögzültek bennük, amik újra és újra ismétlődnek. (...)

Mint mindig, a fegyverekkel a politikában levő Ūrt töltik ki. És a keresztények? És az egyházak? Megnyugtat bennünket, ha jó fegyvereink vannak, amint azt a NATO csúcstalálkozón felsorakoztatták? Ferenc pápa más utat mutat: az imádság, az áldozatvállalás, a párbeszéd és a kibékülés útját. Az imát, mint Isten uralmának forrását. Az áldozatvállalást, mint a béke igazi tanítómesterét. A párbeszédet és a kibékülést, mint a békét célul kitűző bátor és megújulni képes politika eszközét. Itt ér össze az evangélium igazi realizmusa és a politika.

Létezik a béke ökumenizmusa, amelyen fáradhatatlanul dolgoznunk kell. Olyan ökumenizmus ez, mely közbenjár és közvetít a felek között. Ferenc pápának, Bartolomaiosz konstantinápolyi pátriárkának és Kyrill moszkvai pátriárkának a béke közös szavaival és tetteivel kell mutatniuk Izaiás új útját. Az idő valóban lerövidült. A béke sürget Európában és a Földközi-tenger térségében. A keresztények nem szégyellhetik az evangéliumot, amely boldognak hirdeti a békességüket, a békességszerzőket. ■

Forrás: www.cittanuova.org
Fordította: Tóth Judit

Fotó: www.cittanuova.org

I den tavasszal minden idők egyik legnagyobb árvize sújtotta Horvátország Száva-menti térségét. Ekkor érkezett a hír az ottani fokoláre közösségtől, hogy nagy szükségük lenne minden segítségre. Teltek a hetek, a hónapok, és júniusban újból érkezett egy levél az ottani helyzetről. Ekkor már egyértelmű volt számunkra, hogy nekünk is tennünk kell értük valamit. A kérésre kimondott határozott igenünk mindenkitől személyes döntést kívánt: végül tizenegyen indultunk útnak autóval Budapestről és Pécsről, hogy segítsünk a helyreállítási munkálatokban Gunja-ban, ahol a víz a legnagyobb pusztítást végezte.

A lakosság nem számított árvízre, ezért felkészületlenül érte őket a katasztrófa. A víz az ablakok szintjéig ért, így az egyébként idilli és barátságos falu házai egytől egyig lakhatatlanná váltak. Volt, akinek a kertjét, a termőföldjét is elmosta a víz, és olyan is, akinek az istállójában minden állat megfulladt, így a gazda nincstelenné vált.

A falu lakói mind elköltöztek, csak azok a férfiak tartózkodtak ott, akik részt vettek az árvíz utáni munkálatokban. Nem volt nehéz felfogni, hogy nagy munka vár ránk. Mikor egy helyi férfi elpanaszolta nekünk, hogy az árvíz után a fiatalok közül senki nem jött vissza, hogy segítsen, megértettük, milyen fontos a jelenlétünk.

Az első feladatunk tereprendezés volt, ami azt jelentette, hogy egy templomkertben sepregettünk és gereblyéztünk. Aztán következett a keményebb munka: vakolatot bontottunk az elázott falakról. Bennem volt egy rossz érzés, miszerint hosszú utat tettünk meg, hogy segíthessünk és csupán egy hétvégére jöttünk, rengeteg munka lenne, és amit ránk bízta, haszontalan feladatnak tűnik. Később a helyiek elmesélték, hogy ez a terület zarándokhely,

Fotó: Silvia Scatragli

Testvériség déli szomszédainkkal

Az első lépés személyes döntést kér, de ami utána következik, az nem mindennapos.

ahová pár nappal később egy ünnepséget szerveznek, melyre nagyon sok embert vártak. Ekkor vált világossá, miért is volt hasznos és értékes a munka, amit ott végeztünk: ezeknek az embereknek hónapok óta minden nap azzal telik, hogy takarítják a házuk táját, a falut, és még hosszú hetekbe telhet, mire az otthonuk újra lakhatóvá válik. Lelkileg nagyon nehéz nekik ez a monoton munka és a kilátástalan helyzet, és mi ebbe a bizonytalanságba csempészünk nekik egy élményekben gazdag, tartalmas és szép napot.

Este Zupanja-ba autóztunk, ahol a fokoláre helyi közösségének tagjai szállásoltak el minket. Az a hatalmas vendégszeretet, amivel fogadtak, lenyűgöző volt. Szabadidejüket is ránk

áldozták, hogy körbevezessenek a városban, és elmentünk közösen szentmisére is. Ismerkedtünk a kultúrájukkal és nagyon szép kapcsolat alakult ki köztünk. Ahogy ez ilyenkor lenni szokott, most is felmerültek nyelvi nehézségek, hiszen az idősebb korosztályból a legtöbben nem beszéltek angolul, mégis az a szeretet, ami köztünk kialakult, minden akadályt legyőzött. Másnap Eszéken tettünk egy körutat, mielőtt hazatértünk volna. A közös munka és városnézések révén a mi csapatunk is összekovácsolódott.

Pár nappal később már itthon hallottuk a hírt, hogy példánk felbuzdulva a horvát közösség tagjai is elutaztak a faluba, ahol jártunk, hogy bekapcsolódjanak a munkába. ■

Fotó: SIFLOPPANO

A Fokoláre Mozgalom jövője

Újraavasztotta Maria Vocét a Fokoláre Mozgalom elnökének a hatévenként ülésező nagygyűlés. A társelnök személye változott, most a spanyol származású fokolarino és pap Jesús Morán áll az elnök mellett a mozgalom élén. Megválasztásuk után újságírók kérdéseire válaszoltak a mozgalom jövőjéről.

Fotó: CN

Ezt a közös gondolkodást gyakorolnunk kell a jövőben is. Fontos volt, hogy a legégetőbb kérdések napi-rendre kerüljenek, ezeket megbeszéljük, és a különböző kultúrákból érkezett szempontokat mind figyelembe vesszük.”

Maria Voce: „Teljesen egyetérték ezzel. Meg kell hallgatnunk mindenkit, és nem lehet semmiféle álláspontot eleve biztosnak venni. Több gondolat lassan fogalmazódott meg, és azt egybevetettük a különböző nézetekkel. Ha hamarabb döntöttünk volna vagy hamarabb fogadtunk volna el egy álláspontot, és nem hallgatunk meg mindenkit alaposan, akkor biztosan lettek volna közöttünk elégedetlenek. Nem mondom, hogy a döntéseinkkel mindenki száz százalékig egyetért, de minden résztvevő részletesen elmondhatta, amit gondol. Mindenkinnek joga volt ahhoz, hogy meghallgassák, akkor is, ha a többségi gondolattól eltérő véleményt, más álláspontot juttatott kifejezésre.”

A Fokoláre Mozgalom irányításával kapcsolatban mit emelnének ki a nagygyűlés munkájából, amely meghatározza a prioritásokat és az elkövetkező évek munkastílusát?

Jesús Morán „Az első tanulság az, hogy teret kell engedni a széleskörű részvételnek és a gondolatok megosztásának. A korábbiakkal szemben ezt a nagygyűlést az egész világra kiterjedő konzultáció előzte meg.

Melyek voltak az idei nagygyűlés legfontosabb pillanatai?

Maria Voce: „A kommunió pillanatai különösen is gazdagították a nagygyűlést. Más fontos pillanat is volt, amikor például a plenáris ülésen bemutattuk a jelölteket. Ez egészen eredeti stílusban zajlott, amely összhangban van lelkiségünkkel. A jelölések alkalmával általában felcicsérik a listán szereplőket, és nem figyelnek oda arra, hogy valójában mit is él át az illető abban a pillanatban. Itt minden jelölt beszámolhatott arról is, hogy lelkileg hogyan éli meg ezt az eseményt. Így különleges kapcsolat alakult ki a jelöltek között, és azokkal is, akiknek az volt a feladata, hogy megszavazzák őket.”

Jesús Morán: „Szeretném aláhúzni a 32 munkacsoport eredményes tevékenységét, mert jól felkészültek és a módszereket is jól választották meg. Így mindenki maradéktalanul elmondhatta, amit gondol. Ezekben a csoportokban nagy összhang, konvergencia alakult ki.”

Néhány résztvevő utalt bizonyos problémákra a mozgalom életében, amelyeket a nagygyűlés még nem tudott megfelelően kezelni. Szerintetek melyek ezek?

Maria Voce: „Például az átfogó képzés igénye. Ezt különösen a fiatalok esetében érezzük. Az igény, hogy a képzésben jobban figyelembe vegyünk az emberiség mai problémáit. Itt tekintetbe kell venni a helyi kihívásokat is, melyek nem mindenütt egyformák. Egy másik ilyen kérdés a mozgalomra jellemző *eggyé válás*, vagyis hogyan váljunk eggyé azzal a környezettel, ahol élünk – és itt nem

Fotó: © CSC Avulonisivi - G. Nuzzolo

csak az egyes emberekre gondolunk, hanem a szervezetekre is –, hogyan vegyük figyelembe a helyi érzékenységeket. Például, amikor azt mondjuk, hogy szerény életmódra törekszünk, nem jelenti azt, hogy hirtelen teljesen szegényeknek kell lennünk, hanem azt, hogy alkalmazkodnunk kell ahhoz a környezethez, ahol élünk. És nem csak azokra a barátainkra vagy szomszédainkra gondolok, akikkel közvetlen kapcsolatban vagyunk, hanem a szélesebb tömegre is, akik körülvesznek bennünket. Ez erőfeszítést kíván, de remélhetjük, hogy az egység karizmája hatással lesz arra a környezetre, ahol élünk.”

Jesús Morán: „Egy másik kérdés az ún. *kulturális projekt*, amiről sokat beszélgetünk. Fontos, hogy a mozgalomnak legyen egy világos és rendszerezett kulturális projektje, tudván azt, hogy jelentős kulturális háttérrel rendelkezik. Vannak már kezdeményezéseink, de még nincs elég összhang ezek között, és nem kapnak megfelelő nyilvánosságot. Egy másik probléma, hogy a mozgalomban a fiatalok száma csökken, erre nagyobb figyelmet kell fordítanunk, de ez nem csak a mi problémánk, hanem más

Néhányan a nagygyűlés által megválasztott tanácsosok közül, akik az elnök és a társelnök munkáját segítik.

intézményekben is elterjedt jelenléte. Végül még egy fontos kérdés a mozgalom katolicitása és ökumenikus jellege, mely a leköszönő elnökség beszámolójában is hangsúlyt kapott. Mélyebben meg kell értenünk a mozgalom identitását ezen a téren, hogy mire született és miért vezet korábban ismeretlen nyitáshoz.”

Maria Voce: „Sokkal inkább számítanunk kell a mozgalom »tömegének« erejére, hálózatszerűen közösbé tenni, terjeszteni a tapasztalatait, hogy hatékonyabb lehessen. A mozgalom nem csak találkozókat szervez! Azt gondolom, fel kell lendítenünk a széleskörű mozgalmainkat a családok között, a társadalomban elkötelezettek között, a plébániák, az egyházmegyék és a fiatalok világában. És fel kell lendítenünk a párbeszédet is saját egyházunkon belül, az egyházak között, valamint a más vallású és a nem vallásos meggyőződésű emberekkel is.” ■

Forrás: www.cittanuova.org
Fordította: Tóth Judit

KÖRNYEZETÜNK

Lomtalanítás

Sudár Balázs

Korábban viccelődtünk, hogy a lomtalanítást is el kéne ismerni hungarikumként. Valójában máshol is léteznek, csak más országokban a törvény végrehajtói nem engedik, hogy katasztrófa sújtotta övezetté váljanak tőle a városok.

A lomtalanítás alapvetően nagyvonalú gesztus az állam részéről: ingyen elviszik a lakók szemetét, amit ellenkező esetben komplex szervezéssel, drágán tudnának csak elszállíttatni. Csak „élelmes” emberek meglátták a lehetőséget abban, hogy mások szemetéből pénzt csináljanak.

A probléma az, hogy megy a területfoglalás, az éjszakai üvöltözés, és persze a recycling managerek ott alszanak, isznak a kupacaik mellett. Nem hiszem, hogy van szülő, aki ilyenkor a gyerekét el meri engedni egyedül. A kupacokat úgy szétszórják, hogy 3-4 autó helyét betérítik, plusz éjjel-nappal ott parkolnak ők is vagy 3 autóval. És ilyen-olyan indokkal bejárnak a házakba is, ahol aztán sose lehet tudni, nem néznek-e mindjárt körül, kis önhatalmú lomtalanítás céljából.

Régebben mi magunk is találtunk használható dolgokat: így lett a Don McLean lemezem, vagy egy lakótársam így talált egy T onet bridzsasztalt, amit aztán szépen felújított. Most már nem mernék a közelébe sem menni a kupacnak.

A legdurvább a dologban: a 2012. évi CLXXXV. törvény 43. § 2. pontja ezt írja: „A lomtalanítás során közterületre helyezett hulladék a közszolgáltató tulajdonát képezi.” Tehát a lomisknak semmiféle jogalapja nincs arra, amit csinálnak, az konkrétan lopás – még hozzá szervezeten és mindegyik szemé láttára. Rendőr sehol, következmény nincs.

Néhány helyen megpróbálkoztak azzal, hogy az évi egy lomtalanítást nem fix időpontban, hanem minden házzal külön egyeztetve (de ugyanúgy ingyen) szervezik. De a lakók jó része – számomra érthetetlen okból – kifejezetten tiltakozik ellene. Pedig egy konténernyi cuccért már nem érné meg a lomisknak napokra kitelepnedni és főleg megkockáztatni a büntetést. A ház, az utca pedig nem járna napokig a szemétnél. Nem lenne jobb? ■

AZ IDŐSKOR KÉRDÉSEI

Kölcsönösség a betegápolásban

Horváth-Varga Zsuzsa

Mindannyiunk életében szembesülünk az időskor, az idősödés nehézségeivel, küzdelmeivel, de örömeivel is. Van, aki azért, mert maga is ebben az időszakban él, van, aki pedig azért, mert a környezetében élő idős szülőről, házastársról vagy másvalakiről gondoskodik. Lassan húsz éve dolgozom az idősellátásban mentálhigiénés munkakörben, és látom, hogy valóban nem mindig könnyű megélni az időskorral járó veszteségeket. Gyakran visszhangzanak bennem ezek a mondatok: „Majd megtudja maga is, ha megöregszik.”; „Milyen sok szép is volt az életemben!”; „De sokat kellett küzdenem,” stb. És ezek mind igazak is. Sokan sokfélék vagyunk. Mindenkinek van egy útja, amit be kell járnia, hogy célba érjen. Hosszú szakmai tapasztalatom kapcsán sokszor elgondolkodtam azon, mi lehetne a helyes gondozói magatartás az idős személyt ápoló szakember vagy családtag részéről? Jómagam is elkísértem már a szüleimet életük utolsó szakaszán. Azt mondhatom, hogy nem lehet és nem is szabad abszolút biztos állításokat mondani. Egy dolgot mégis szeretnék kiemelni, ez pedig a túlgondoskodás, ami talán leginkább árthat az idős embernek, de az ápolónak is. Amikor a kisgyereket elkezdjük segíteni abban, hogy önállóan egyen, nem gondolunk arra, hogy lecsorgatja a ruháját a kanál étellel, hanem örülünk, hogy megfogja az eszközt, ha kicsit ügyetlenül is. Így van ez az idősödő embernél is, aki bizony egyre ügyetlenebbé is válhat, de nem biztos, hogy mindig helyette kell tökéletesen megcsinálnunk a dolgokat. Ne akarjuk a mi lelkiismeretünket jobbá tenni azzal, hogy megtettünk mindent. Gondoltunk-e már arra, mennyire fontos, hogy a másik, az idős ember is megtegye a részét. Neki is le kell írni egy ívet, ami lehet, hogy néha egy igazi megtisztulás. Hagyjuk, hogy az idős ember is adhasson életének legértékesebb szakaszában valamit magából, szerethesse azt, aki mellette van. Hiszem, hogy megtalálhatjuk azt a mozdulatot, amire kölcsönösen szükségünk lehet egy ilyen élethelyzetben. ■

Mobillal a buszon

Haáz Andrea

A mobiltelefonról általában azt gondoljuk, összeköti az embereket, és azért fejlesztették ki, hogy elősegítse a kommunikációt. Mégis néha úgy érzem, inkább elválaszt és korlátokat épít, mint kapcsolatot.

Nagyvárosban élek, napi utazásaimhoz a közösségi közlekedést használom. Természetesen a mobilon utolérnek utazás közben is. Ha halaszthatatlannak tűnik a hívás, természetesen felveszem a telefont. De igyekszem lényegre törően válaszolni a kérdésekre és rövidre fogni a beszélgetést különösen akkor, ha nagy a tömeg. Teszem ezt azért, mert azt gondolom, a magánéletem nem tartozik ismeretlen emberekre és nem is kívánom őket ennek részleteivel terhelni. Engem különösen zavar az is, ha nekem az utastárs magánéletének intim részleteibe kell bepillantanom – akaratomon kívül. Rengeteg beszélgetésnek és élethelyzetnek voltam már fültanúja egy-egy utazás alatt: szerelmi valloásnak, párkapcsolati tanácsadásnak, családi veszekedésnek. De volt, hogy olyan valaki szállt fel a buszra, aki éppen összetörte az autóját és a teljes biztosítási és szervizelési ügyintézését, valamint a balesettel kapcsolatos, barátainak tartott friss élménybeszámolóját is végighallgathattam. Sok ember nem vesz tudomást a környezetéről, és olyan hangerővel telefonál, hogy akarom vagy sem, de beszippant az életébe. Emiatt úgy kerülök vele kapcsolatba, hogy valójában nem vagyunk kapcsolatban. Önkéntelenül „kukkulóvá” válok. Szívesen meghallgatnám, ha megismerném személyesen és a kapcsolat kölcsönös lenne. De ez a kényszerhelyzet inkább korlátokat épít közöttünk.

Valószínű a gondommal nem vagyok egyedül. Nemrég olvastam egy hírt arról, hogy Párizsban a közlekedési vállalat külön kampányt indított, hogy figyelmeztesse az utasokat, ne mobilozzanak a járműveken másokat zavaró módon,

Már főiskolára jártam, amikor otthon vezetékes telefont kaptunk. Emlékszem szüleimmel együtt tanultuk a telefonhasználat szabályait, mit illik, mit nem. A mai illik-nem illik típusú útmutatásokba érdemes lenne a mobilkommunikációra vonatkozó részeket is beleírni. ■

Fotó: hatvanonline.hu

A lomtalanítás gesztus az állam részéről, amivel jól kell tudnunk élni.

Engedjük, hogy az idős ember is adhasson és kaphasson.

Sokan olyan hangerővel telefonálnak, hogy szinte beszippantanak az életükbe.

Fotó: CN (2)

Chiara Lubich, a Mozgalom alapítója 2008. március 14-én hunyt el. Júliusban nagygyűlést tartott a Mú, hogy megválassza az új elnököt, akinek az volt a feladata, hogy közvetlenül a Chiara utáni kényes időszakot irányítsa. A választás Maria Vocera esett, a társelnök pedig Giancarlo Faletti lett. Akkor három hónap alatt kellett előkészíteni a nagygyűlést, és ebbe a munkába nem sikerült igazán bevonni az egész világot, a résztvevőket pedig kicsit zavarba ejtette, hogy Chiara nem nevezett meg utódot.

Castelgandolfóban, a Máriapoli Központban 2014. szeptember 1. és 28. között zajlott az első „igazi” nagygyűlés. Az öt kontinensről, az ott élő közösségektől a nagygyűlést megelőzően mintegy 3050 témajavaslat érkezett a mozgalom életével kapcsolatban, ezen felül még 600 külön a fiatalok részéről. De neveket is megjelöltek az új vezetőség, az elnök, a társelnök és a tanácsosok személyét illetően. A nagygyűlésen 49 meghívott is részt vett.

„Azt gondolom, hogy az egyházban nincs példa ehhez hasonló összejövetelre, akár a résztvevők számát, akár a hivatások különbözőségét tekintve. Arról nem is beszélve, hogy jelen vannak más egyházakhoz, más vallásokhoz tartozó és nem vallásos meggyőződésű testvéreink is” – mondja Egidio Canil, konventuális ferences atya, akinek nagy tapasztalata van ezen a téren, és tagja volt a nagygyűlést előkészítő bizottságnak. Nagy feladat ezt az összejövetelt irányítani. „A testület minden tagjának elsődleges feladata az, hogy élje az evangéliumi mondatot: »Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.« Ha Jézus jelen van, vezeti a nagygyűlést, termékennyé, operatívává teszi, és értékeli ennek a nagy különbözőségnek a gazdagságát.”

A FOKOLÁRE MOZGALOM NAGYGYŰLÉSE

Az egyházban példa nélküli a Fokoláre Mozgalom nagygyűlése a résztvevők számának, a hivatások különbözőségének tekintetében, továbbá, hogy jelen vannak más egyházakhoz, más vallásokhoz tartozó és nem vallásos meggyőződésű emberek is.

Hat év elnökség után Maria Voce a rá jellemző mosolygós, derűs és optimista lendülettel érkezett, és még a nagygyűlés előtt válaszolt a hozzá intézett kérdéseinkre.

A változást sürgető javaslatok közül melyiket tartod legfontosabbnak?

„Többen azt kérik, hogy egyszerűsítsük a szervezeti formákat, hogy azok minél jobban az élet

Fotó: CN

szolgálatában álljanak, de ne for-
gassuk fel a jelenlegi rendet. A leg-
több javaslat azonban arra irányul,
hogy nagyobb elköteleződésre van
szükség. Kétféle igény jelentkezik:
legyen erősebb közöttünk az egység,
másrészt alaposabban készülünk fel
arra, hogy az egység karizmájának a
fényénél meg tudjunk felelni korunk
kihívásainak.”

Mire fog koncentrálni a nagygyűlés? A fölvetett témákra vagy a megvá- lasztandó személyekre?

„A témákra. Háromnapos lelkigya-
korlattal kezdünk, utána a leköszönő
elnökség fog beszámolni a munkájá-
ról és ezt vita követi. Utána a javasolt
témák kerülnek majd napirendre,
ezeket csoportmunkában dolgozzuk
fel és plenáris ülésen is megbeszéljük.
A párbeszéd során megismerhetjük a
jelenlevőket és azt, hogy milyen adottsá-
gokkal rendelkeznek, mennyire fel-
készültek, ez segíti a választásokat is.”

Fotó: © CSC Amerikáiban – T. Klamm

Az elnökjelöltek listáján nem csak öt név szerepel?

„Az öt javaslat a széleskörű konzul-
táció eredménye, de ez nem befolyá-
solja a nagygyűlés szabadságát, meg-
választhat olyan fokolarinát is, akit
előzőleg nem jelöltek.”

A fokolár népe téged javasolt első he- lyen. Milyen hatással van ez rád?

„Ez a szeretet és a megbecsülés
kifejeződése. De úgy is értelmezem,
hogy félnek a változástól. Annak elle-
nére, hogy fejlődni szeretnének, úgy
érezem, sokakban félelem van: most,
hogy jó úton haladunk, mi fog történni,
ha változtatunk?”

Te mit gondolsz?

„Úgy gondolom, hogy ha én képes
voltam betölteni az elnöki tisztelet, ak-
kor bárki más is képes erre. A Szentlé-
lek vezetett és a Szentlélek fog vezetni
mást is. Ha valaki sok szavazatot kap és
a személyével kapcsolatban konszen-
zus alakul ki a nagygyűlésen, az Isten
akaratainak a megnyilvánulása lehet.
Én ehhez fogom tartani magam.”

Ha nem választanak meg újra, akkor mit fogsz tenni?

„Kész vagyok a világ bármelyik ré-
szére elmenni, hogy szeressem az em-
bereket és szolgáljam a mozgalmat.
Segíthetem a fokolarinák szekcióját
vagy élhetek egyszerű fokolarinaként,
aki azt csinálja, amire éppen szükség
van.”

Nem lenne semmiféle feladatod, itt Mária Műve központjában?

„Nem ragaszkodom hozzá, hogy
itt maradjak, de attól sem riad-
nék vissza, ha itt kellene marad-
nom és valami más feladatom lenne.
Ez nem jelentene túl nagy változást
sem bennem, sem a környezetemben.
Legalábbis úgy hiszem és remélem.
Nem rég Montet-ben, a svájci város-
kánkban megkérdeztem az ott lakókat,
hogy ha nem fognak újraválasztani,

**Ha Jézus jelen van, termékenyvé teszi
a nagygyűlés minden mozzanatát és
képes a különbözőség gazdagságát
értékelni.**

Fotó: SIF LOPIPIANO

Fontos, hogy a fiatalok felfedezzék, érdemes radikálisan odaadni magukat a nagy eszméért, a nagy ideálokért.

célja, hogy a katolikus egyház teológiai elveit forgassa fel, amikor felkereste, de találkozott vele. Arról tesz tanúságot ez a gesztus, hogy micsoda érdek nélküli párbeszédkészség van a pápában. Mozgalmunkban is kidolgozunk különféle programokat a párbeszédre, sokszor azonban felhagyunk magával a párbeszéddel, mert nem látjuk a gyümölcsét, a fejlődést. Ezzel szemben fontos, hogy hűek maradjunk és ápoljuk a kapcsolatokat anélkül, hogy különösebb célunk lenne vele.”

akkor vajon kevésbé fognak szeretni? Nem, a kapcsolat megmarad.

Volt olyan álmod, ami nem teljesült?

„Azt gondolom, sikerült mindent elindítani, beleértve Chiara boldoggá avatásának ügyét is. Nagyon szeretném, ha hivatalosan is elismernék, hogy más egyházak és vallások követői is Művünk élő tagjai. Ezen folyamatosan dolgozunk, de nem egyszerű kérdés.”

Mondtad, hogy sokan visszatértek a mozgalomba. Mi ennek az oka? Ha valaki csalódott, miért jön vissza?

„Azt gondolom, hogy sokkal erősebb az összetartozás, a családi kötelék azok között, akik a mozgalomban maradtak és ez vonzza azokat is, akik eltávolodtak. Aki itt maradt, és akit belülről a szeretet sarkallt, az hűséges volt a korábban együtt felépített kapcsolatokhoz, és eredményeket tudott elérni. Ez alapvetően fontos volt.

Mi az, amire elsősorban törekszik a mozgalom Olaszországban?

„A fiatalok képzésére, azért, hogy szilárd elveik legyenek és felfedezzék, érdemes teljesen odaadni magunkat nagy eszméért, nagy ideálokért.”

Ferenc pápa szelíd, ugyanakkor nagyon igényes evangéliumi reformátor. Képes volt a fokolaríniket is megszólítani?

„Engem lenyűgöznek a szavai és a választásai, és azt gondolom, másokat is. Nemcsak a szavai, hanem a döntései is. Azonban nem hiszem, hogy a mozgalom kellőképpen reagált volna a szavaira. Lelkiismeretvizsgálatot kell tartanunk, különösen a radikalizmus tekintetében és el kell kezdeni a kapcsolatot építeni az emberekkel, ami számunkra alapvető.”

Mire gondolsz pontosan?

„Nem elég chatelni, nem elég e-maileket írni, Ferenc pápa látogatása az evangélikus lelkész barátjánál példaként szolgál. Nyilván nem az volt a

Milyen lelkülettel készülsz a Ferenc pápával való találkozásra?

„Egy magánkihallgatás lesz ötszáz fővel, szeptember 26-án 12 órakor a Kelemen-teremben. A pápához is, mint általában a püspökökhöz, nem kérni megyünk, hanem ajándékozni. Éppen ezért számunkra úgy tűnt, hogy jobb a nagygyűlés végén elmenni hozzá és elmondani, hogy ez a mi ajánlunk, és szeretnénk meghallgatni, hogy mit akar mondani nekünk. Ezt tanácsoltuk a többi keresztény egyház tagjainak is. Menjének el a felelőseikhez és számoljanak be a nagygyűlés eredményeiről és arról, hogy milyen kapcsolatban vannak a más felekezeti keresztényekkel.”

Mit kívánsz az új elnöknek, akár új-raválasztanak, akár valaki más lesz az?

Azt, hogy képes legyen mindig hallgatni a Szentlélekre és így mindent egységben építsen.” ■

**Forrás: CN 2014/17
Fordította: Tóth Judit**

A Fokoláre nagygyűlése a pápával találkozott

Fotó: © CSC, Audionisivi – G. Nizzolo

Ferenc pápa 2014. szeptember 26-án a Kelemen-teremben kihallgatáson fogadta a Fokoláre Mozgalom nagygyűlésének ötszáz résztvevőjét. Köszöntötte a mozgalom, *Mária Műve* újra megválasztott elnökét, Maria Vocét, és közvetlen munkatársainak, valamint a világ különböző részeiről összegyűlt valamennyi résztvevőnek kifejezte elismerését gyümölcsöző apostoli munkájukért. A Szentatya hangsúlyozta, hogy *Mária Műve*, melyet Fokoláre Mozgalom néven ismernek, [...] a Szentlélek ajándékából született. Az egység karizmáját az Atya azért küldte az egyházba és a világba, hogy prófétai erővel hozzájáruljon Jézus imájának a megvalósulásához: „Legyenek mindnyájan egy!” (Jn 17,21) Ferenc pápa megemlékezett a mozgalom alapítójáról, Chiara Lubichról, aki az egység rendkívüli

A pápa a Fokoláre Mozgalom elnökének és minden munkatársának azt kívánta, hogy „munkájuk hatékonyan szolgálja a mozgalmat, mely az utóbbi években növekszik és új kezdeményezéseket indít itt a Vatikánban is.”

tanúságtevője volt élete során. A mozgalom ma ugyanazokkal a feladatokkal néz szembe, mint az egész egyház: felelősen és kreatívan kell hozzájárulnia az evangelizáció új szakaszához. A pápa ezután három kulcsszót „adott át” a Fokoláre Mozgalomnak: szemlélődés, kifelé fordulás, iskola. *Szemlélődés:* Ma mindennél inkább szükséges, hogy szemléljük Istent és szeretetének csodáit, hogy benne maradjunk. A szemlélődés azt is jelenti, hogy testvéreinkkel élünk közösségben, hogy megtörjük velük

a kommunió kenyerét, mert „az a szemlélődés, amely figyelmen kívül hagyja a többieket, pusztá ámitás” (Ev. G. 281) Ugyanezt írta Chiara Lubich is: „Íme a modern idők nagy varázsa: behatolni a legmagasabb szemlélődésbe és megmaradni elvegyülve a többiek között, ember az ember mellett.”

A második kulcsszó a *kifelé fordulás*. A párbeszéd művészetének szakértőivé kell válnunk, Isten segítségével szélesre kell nyitni tekintetünket.

testvéreink próbatételeiben, panaszában, korunk nagy kérdéseiben vár minket.

S végül harmadik szó: *iskola*.

II. János Pál a „*Novo Millennio ineunte*” apostoli levelében arra hívta meg az egész egyházat, hogy „a kommunió, a szeretetközösség otthonává és iskolájává váljon” (vö. 43), és a mozgalom komolyan vette ezt a buzdítást. Az evangéliumi értelemben vett „új emberek” képzéséhez Jézus emberségéről mintázott iskolát kell teremteni. Mert Jézus az új ember, akire a fiatalok minden időben feltekinthetnek, akibe beleszerethetnek, akinek az útját követhetik, hogy ezáltal szembenézhesse az előttük álló kihívásokkal. Az új nemzedék kellő képzése nélkül illúzió az a terv, hogy az emberiség megújulását alaposan és tartósan szolgáljuk.

Chiara Lubich szavai ma is nagyon időszerűek: „Olyan embereket kell képezni, akikben Jézus lelke, szíve és szelleme lakik, és akik ezért képesek felismerni és megérteni azokat a szükségleteket, aggodalmakat és reménységeket, amelyek minden ember szívében ott lakoznak. Ferenc pápa végül Mária oltalmába ajánlotta Mária Művét, a Fokoláre Mozgalmat és apostoli áldását adta a nagygyűlés résztvevőire. ■

Forrás: vatican.va
Fordította: Paksy Eszter

Dobtunk-e fát a tűzre?

Újra és újra kiújuló konfliktusokról hallunk, nap mint nap háborús hírek érkeznek. Mit tehetünk mi, hogyan gyakorolhatnánk pozitív hatást a folyamatokra? Chiara Lubichnak az 1991-es Öböl-háború idején tették fel ezt a kérdést, de válasza ma újra aktuális.

Még nagyobb meggyőződéssel kell fókuszba helyoznünk karizmánkat, amely a kölcsönös szeretetben foglalható össze. Meg kell erősítenünk az egységet, és arra kell törekednünk, hogy azt a lehető legszélesebb körben megvalósítsuk.

Ezt akarjuk tenni most is teljes szívünkben, újra meg akarjuk ígérni egymásnak ezt a szeretetet. (...)

Mert a tűz – és itt tűzről van szó – nem ég, ha nem tápláljuk folyamatosan fával, szalmával, egyébvel. A szeretetünknek is folyamatosan arra van szüksége, hogy újraélesszük szívből jövő és egyre tökéletesebb szeretet-tettekkel.

Nem csak azoknak van szükségük erre, akik a lelki élet kezdetén vagy félúton járnak, hanem azoknak is,

akik már sok éve próbálják élni a szeretetet. Megeshet ugyanis velük, hogy a szeretet bizonyos módon megszokottá válik az életükben. Alábbhagy bennük a láng ragyogása és ereje, éppen csak pislákol bennük a tűz a hamu alatt. Ha a hétköznapiakban már nem természetes számunkra, hogy kinyilvánítsuk egymásnak az egységre törekvés szándékát, vagy amikor azt látjuk, hogy a szeretetünknek nincs semmilyen hatása és kisugárzása, hogy Isten országának egyre kevésbé vagyunk hasznára, mert egyre kevesebb a gyümölcs és langyossá váltunk, éppen akkor van szükségünk arra, hogy emlékezzünk a tűz újraélesztésére, hogy mindig új életre támadva térhessünk vissza a szeretethez.

Igen, mert Isten a langyosokat egyáltalán nem kedveli. A Szentírásban is ez áll: „...se hideg, se meleg

Fotó: pictify.com

Arra van szükség, hogy folyamatosan felszítsuk a szeretet tüzét.

nem vagy. Bárcsak hideg volnál, vagy meleg! De mivel langyos vagy, se hideg, se meleg, kivetlek a számból.” (Jel 3,15–16)

Ez borzasztó, de arra sürget, hogy mindig ott éljen bennünk a láng melege, az izzó szeretet. Ha így élünk, akkor az másokra is hatással lesz. (...)

És nem vagyunk egyedül, mert maga a karizmánk is azt kéri, hogy nagy egységben legyünk minden katolikus testvérrel, minden kereszténnyel és mindazokkal, akik hisznek vagy nem, de a világ javát akarják!

Természetesen nekünk is sokat kell fejlődünk, de növekedni csak úgy lehet, ha pillanatról pillanatra tesszük.

Menjünk előre és tegyük fel gyakran a kérdést: Dobtunk-e fát a tűzre? Izzik-e a szeretetünk vagy

csak pislákol? Megragadtunk-e minden alkalmat, hogy megmutassuk Istennek és a testvéreknek igyekezetünket?

Ha így van, akkor Isten a mi erőfeszítéseink által is megvalósítja tervét, a tervünket. És a háború miatt fájdalommal, de mégis azt mondhatjuk: a háborúk elmúlnak – ahogy elmúlt a II. világháború is, amikor mozgalmunk született –, de Isten megmarad. Isten nem múlik el, és ha él a szívünkben, akkor a szeretet áradata és a szeretet civilizációja által egyre nagyobb teret hódít majd a nagy terv: az egyesült világ. ■

Megjelent: www.centrochiaralubich.org
Fordította: Reskovits Ágnes

A legnagyobb ajándék

„Én vagyok az élet kenyere. Aki hozzám jön nem fog éhezni, és aki bennem hisz sohasem szomjazik meg.” (Jn 6,35)

János leírja evangéliumában, hogy Jézus a kenyérszaporítás után, Kafarnaumban tartott nagy beszédében többek között ezt is mondta: „Ne azért az eledelért fáradozzatok, mely veszendő, hanem azért az eledelért, amely megmarad az örök életre, amelyet majd az Emberfia ad nektek.”¹ Hallgatói számára egyértelmű, hogy a mannára utal, s ez egyben a „második” mannára való várakozást is jelenti, mely a Megváltó eljövetelekor száll majd alá a mennyből.

Nem sokkal ezután, ugyanebben a beszédben Jézus úgy mutatkozik be a tömegnek – mely még nem érti –, hogy maga a mennyből alászállott igazi kenyér, s ezt a hitünkkel kell elfogadnunk:

„Én vagyok az élet kenyere. Aki hozzám jön nem fog éhezni, és aki bennem hisz sohasem szomjazik meg.”

Jézus már úgy látja önmagát, mint a kenyeret. Ez ugyanis földi életének legfőbb célja. Kenyérré lenni, hogy megegyék. Kenyérré lenni, hogy átadja nekünk életét, hogy önmagává alakítson minket. Eddig tehát világos ennek az igének a lelki tartalma, az ószövetségi vonatkozásaival együtt. Szavai azonban titokzatosabbá és kellemetlenebbé válnak, amikor Jézus ezt mondja

magáról: „A kenyér pedig, amit én adok, az én testem a világ életéért”² és „Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő vérért, nem lesz élet tibennetek”³.

Az Eucharisztia hírüladása ez, ami sok tanítványt megbotránkoztatott és eltávolított Jézustól. Pedig éppen ez a legnagyobb ajándék, melyet az emberiségnek akar adni: saját jelenlétét az Eucharisztia szentségében, mely betölti a test és a lélek szomjúságát, s a Jézussal való bensőséges egység által az öröm teljességében részesít minket.

Ha ezzel a kenyérral táplálkozunk, nem vágyunk semmilyen más eledelre. Minden szeretet és igazság utáni vágyunkat kielégíti az, aki maga a Szeretet, aki maga az Igazság.

„Én vagyok az élet kenyere. Aki hozzám jön nem fog éhezni, és aki bennem hisz sohasem szomjazik meg.”

Ez a kenyér tehát Vele táplál már itt lent, de azért kaptuk, hogy mi viszont a bennünket körülvevő emberiség lelki és fizikai éhségét csillapítsuk.

Krisztus üzenetét nem annyira az Eucharisztia által ismeri meg a világ, hanem sokkal inkább a keresztyének életéből, akik az oltáriszentségből és az igéből táplálkoznak, akik életükkel és szavaikkal adják hírül

Fotó: www.setupmilan.com

| Jézus azáltal, hogy kenyérré lett, a szeretet példáját adta nekünk. |

az evangéliumot, s ez által teremtik meg Krisztus jelenlétét az emberek között.

A keresztény közösség élete az Eucharisztiaának köszönhetően válik Jézus életévé, vagyis olyan életté, amely képes Isten szeretetét és életét adni a többieknek.

„Én vagyok az élet kenyere. Aki hozzám jön nem fog éhezni, és aki bennem hisz sohasem szomjazik meg.”

A kenyér hasonlatával Jézus megtanít minket a testvér iránti szeretet igazabb, „keresztényibb” módjára.

Mit jelent ugyanis szeretni?

Szeretni annyit jelent, hogy „eggyé válunk” mindenkivel, egygyé válunk mindabban, amire a többiek vágyanak, a legkisebb és a legjelentéktelenebb dolgokban,

azokban is, melyek számunkra kevésbé fontosak, de a többieket érdeklik.

Jézus azáltal, hogy kenyérré lett számunkra, ragyogó példáját adta ennek a szeretetnek. Kenyérré válik, hogy behatoljon mindenkibe, hogy ehetővé váljék, hogy egygyé váljon mindenkivel, szolgáljon, szeressen mindenkire.

Egyszóval, váljunk egygyé mi is, egészen addig, hogy egy falat kenyér legyünk a másik számára.

Ez a szeretet: oly módon egygyé válni a többiekkel, hogy érezzék, szeretetünk táplálja, megvigasztalja, felemeli és megérti őket. ■

¹ Jn 6,27; ² Jn 6,51b; ³ Jn 6,53

Megjelent: Új Város 2000/7–8.

Partnerek vagyunk

„**M**i a titkok, hogy ezek a fiatalok még az ötödik napon is ugyanolyan lelkesen vesznek részt a programjaitokon, mint az elsőn?” – kérdezi a Bükkszentkereszti Ifi úsági Tábor vezetője, aki másodszor ad otthont a Teens4Unity tábornak, amit idén tizedik alkalommal szerveztünk meg a Fokoláre Mozgalom tizenéveseivel. Háromévenként egy újabb generáció jön, és minden alkalommal újra kell gondolnunk velük, hogy milyen témák és programok érintik meg őket és a meghívott barátaikat.

A bükkszentkereszti táborvezető kétféle csoportot szokott látni: az egyiknél annyira sok kötött programot szerveznek, hogy a gyerekek belefáradnak és szeretnének már hazamenni. A másiknál meg annyira „szabadon hagyják őket”, hogy végül unalomba vagy káoszba torkollik, és ezért várják a hazamenetelt.

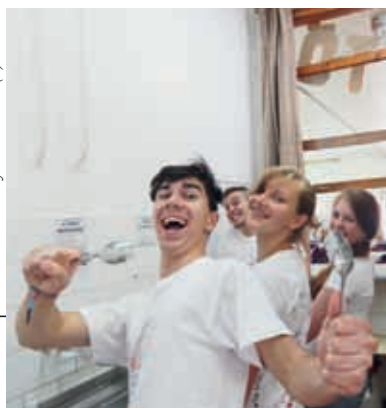
Nem tudom megmondani a titkot, de tény, hogy a gyerekek minden évben azt mondják, kár, hogy vége, és jövőre legyen hosszabb.

Végignéztam a több száz fotót. Csupa mosolygós arc, lendületes életvidám mozdulatok. Részből azért sejtem a titok nyitját:

A „Teens4Unity” avagy „Gyerekek az Egységért” címmel jelzett programjainkat kezdettől fogva az jellemzi, hogy nem csak gyerekeknek, hanem a gyerekekkel együtt szervezzük. A főszereplői annak, ahogy „megálmodjuk” a tábor. Közzük az újdonságot, és mi, a korban előttük járók adjuk a tapasztalatunkat. Főleg azt, ahogyan igyekszünk egymást kölcsönösen befogadva együttműködni. Ennek a gyermekség és a felnőttég határán mozgó nemzedéknek nagyon sokat jelent az, hogy teljesen partnerek vagyunk. Képzeltünkben ugyanazzal a léghajóval emelkedtünk fel és együtt éltük meg ezeket a csodálatos pillanatokat. ■

További részletek online oldalunkon: <http://ujvaros.eu/post/13506>

■

Fotó: Teens4Unity archívumból (6)

Köszegen - Bejött az Élet!

Hogy milyen volt? Ilyen: Egyik délelőtt elkísértük a sajtót a fiatalokhoz. Néhányan épp füvet nyírtak. Ide-oda tolták a fűnyírót, szép lassan látszott, hogy merre jártak már. Az egyik lánynak nehezen ment, akadozott. A mellettem lévő srác halkán odasúgta nekem: „Mindjárt visszajövök, csak odamegyek hozzá és segítek neki. Vagy legalább megmutatom a technikát.” Pedig neki is rengeteg feladata volt. Azt hiszem, ez a figyelmesség, a másik iránti szeretet az, ami a tábor megalapozza. Mert ezekből a semmiknek tűnő kis apró pillanatokból lesz a minden.

Teréz anya mondatait: *Az élet titok – fejtsd meg; Az élet kihívás – fogadd el!*... választottuk ki vezérgondolatként, míg eljutottunk a konklúzióra, a tábor mottójáig: „Bejött az Élet!” Volt naponta egy óras lelki blokk, ahol többen is meséltek az életükből: Az egyik fiatal a cigányokkal való kapcsolatáról; egy másik arról, hogyan sikerült egy kudarc után félretenni saját fájalmát, és egy másik ember segítségére sietni; a harmadik pedig arról, milyen egy hitetlen családban vallásosként élni. Három délelőtt szétröppentünk a városban: teremtakarítás, temetőtisztítás, fűnyírás, betonpakolás, idősek otthonában zenélés, beszélgetés és sok más tevékenység várt. Emellett az előző évekhez hasonlóan volt kirándulás, városvetélkedő, sport, fórumok új témákban: cigány kultúra, szexuálpszichológia, jelyelv, színjátzás, örömmelés. Az egyik nap kerekasztal-beszélgetésre is sor került három meghívott vendéggel: Usama Sabbagh a jelenlegi izrael-palesztin konfliktusról Frivaldszky Edit az „Egy közülünk” életvédő kezdeményezéséről beszélt, Cinzia Panero pedig arról, hogyan segítette egy afrikai város lakóinak a szakmájától teljesen eltérő feladatokban. Esténként volt büfé, de éjszakai számháború, Beatles koncert, Zöld Gomb koncert és táncház is színesítette a programunkat és a végén egy hatalmas bulival zártunk. ■

Fotó: Huszár-Domonkos (2)

MI FOGOTT MEG LEGINKÁBB?

Fotó: Keresztes István

Küzdés nélkül nincsen lét. [Kata]

Az örömmelés, mert mindenki tők jól zenélt, nagyon jó volt együtt, egymásra figyelve játszani. Amikor elkezdtünk csak magunk után menni, érződött rögtön, hogy már nem az igazi. [Feri]

Az, hogy a cigányokkal együtt kerestük a megoldást a cigány-magyar kapcsolat harmonizálására. Megmozdult bennünk valami, nyitottak lettünk az Isten irányítására. [Kati].

A színjátzó-kör, ami arcizom karbantartás volt! ;) A sok nevetéstől. :) [Patrik]

A mise, és azon belül az a gondolat, hogy Isten nem mindig válaszol, van, hogy várunk kell. [Isti]

Folyamatos felfedezés

Szinte minden vasárnap nehézséget jelent, hogy eljussunk több kicsi gyermekünkkel a misére, arról nem is beszélve, hogy pontosan érkezünk. Időnként szűrés tekintetek, elmarasztaló pillantások kísérik gyermekeink mise alatti viselkedését, a megjegyzésekről nem is beszélve. Hogyan kezeljük ezt a problémát?

aláírt levél

Sok éves tapasztalatunkra visszatekintve néhány konkrét példával tudjuk ecsetelni kereséseinket, megélt élményeinket, tudva, hogy életünknek

ez a szelete is egy folytonos felfedezés és feladat.

Előfordult, hogy eleven gyerekeink a vasárnapi misén a padok alatt előre mászva vidáman megérkeztek az oltárhoz, ahol a csengővel akartak játszani, nem sikerült őket időben megfékezni. Mindig vittünk magunkkal kis könyveket, autókat, kedvenc, másokat nem zavaró játékokat, hogy segítsünk nekik. Volt, hogy hátul álltunk meg és ott mindig lehetőség volt a nyugtalankodóval kimenni a templom elé. Ilyenkor a kulcslyukon keresztül figyeltük a mise menetét és áldozáskor már be tudtunk menni, hiszen akkor már csak rövid idő volt a befejezésig. Néha boszszankodva mentünk haza: „Mért nem értik meg, hogy csendben, fegyelmezetten kell a templomban lenni, hogy ne zavarják a felnőtteket?”

FIATALOK

Francesco Châtel

A gondolat szabadsága

Nem tudom, milyen irányt szabjak az egyetemi éveimnek. A tanítóképzőbe jelentkeztem, de ott eddig csak félre-neveléssel, és az igazi értékek hiányával találok.

aláírt levél

A vágy, hogy elkötelezzük magunkat valami nagyobb és értékesebb cél felé, segíthet egy hivatás megválasztásában. Ám az egyetemi légkör nem mindig felel meg az elvárásainknak, és megkísérthet a gondolat, hogy feladjuk. Én mégis úgy látom, hogy azzal a lendülettel, ami jól érzékelhető a kérdésemből is, képes leszel hitelesen és határozottan folytatni az utadat, és a jövő szolgálatába állítani azokat az értékeket, amikben hiszel. A konkrét döntés meghozatalában, hogy melyik szakma

mellett köteleződj el, támogathatnak azok, akik jól ismernek, vagy akik már voltak hasonló helyzetben. Ez rálátást biztosít a tényleges lehetőségeidre is. Hosszas mérlegelés nélkül azonban semmiképp se hagyd ott a tanítóképzőt! A negatív élmények ellenére

mindig leadhatsz néhány órát, és felveheted azokat más tanároknál. Legfőképp pedig fenntarthatod a gondolataid szabadságát mindazon értékekben, amiket fontosnak tartasz. Így nyugodtan részt vehetsz olyan órákon is, amik más nézőpontot képviselnek, de az államvizsga után mégis jól jöhetnek. Én is egy olyan egyetemen diplomáztam le, ahol az elveim nem igazán voltak jelen, de mégis kitartottam a nézeteim mellett, és közben olyan dolgokról hallhattam, amik később sokat segítettek. ■

Forrás: CN 2014/17
Fordította: Tóth Judit

A kedvesség

Miután elolvastam az előző számban megjelent „Három cselekedet” című érdekes cikkét, szeretném kikérni véleményét a kedvesség jelentőségéről.

aláírt levél

A következő történet sokat segíthet abban, hogy megértsük a kedvesség lényegét.

Egy nap hazaérkezvén arra lettem figyelmes, hogy egy autó áll a házuk előtt a kedvenc parkolóhelyemen. Az első reakcióm a düh volt, hisz mindig odaálltam a kocsimmal, most pedig messzebb kellett hagynom, ráadásul még a csomagokat is cipelnem kellett. Ahogy az órák teltek, a gondolataim újra meg újra visszatértek arra az emberre, aki a helyemre parkolt. A feleségemet is kérdeztem, vajon ki lehet az a szemtelen fazon, és többször kinéztem, hogy ott áll-e még az autó. Végül kimentem, hogy közelebről is megnézzem, mi a helyzet. Ekkor a szemben lévő házból is kijött egy férfi, és elindult a kérdéses kocs felé. Rögtön észrevettem, hogy mozgáskorlátozott, még járni is nehezen, sőt, valószínűleg fájdalom árán képes csak. Rám nézett és mosolyogva köszönt. Látva mindezt, a haragom rögtön elszállt, és helyette együttérzés és aggodalom töltött el. Milyen nehéz lehet az élete az enyémmhez képest! Én pedig rögtön negatív következtetéseket vontam le, ahelyett hogy végiggondoltam volna, jó oka lehet annak, hogy ott áll az autója. Én meg csak mérgelődtem, ahelyett hogy a másik helyébe képzeltem volna magam. Mindannyiunknak vannak problémái, még akkor is, ha ez nem látszik a felszínen. Emlékeztetünk kell magunkat, hogy kedvesek, türelmesek és elfogadók legyünk másokkal szemben, mert nem tudjuk, mennyi terhet kell a vállukon cipelniük. Ahogy egy nagy görög gondolkodó mondta: „Légy kedves másokhoz!” – De ennek megvalósításáért mindenkinek kemény csatákat kell vívnia. ■

**Forrás: CN 2014/17
Fordította: Tóth Judit**

Fotó: CN (2)

Idős plébános bácsink, akit sokszor nagyon zavart a gyerekek jelenléte, Olaszországban járva egy szép templom előterében rászólt az ott hangoskodó gyerekekre: „Gyerekek, otthon kell játszani, nem itt. Menjetez haza!” Mire az egyik kisfiú ártatlanul felnézett rá: „De bácsi kérem, mi itthon vagyunk!” Hazaérkezvén mondta: „Ezentúl nem szólok a gyerekeknek, mert jó, hogy ők itthon vannak.”

Sokszor voltunk olyan templomban, ahol kialakítottak „gyermekbarát” körülményeket a kicsik számára. Közelünkben van egy kápolna, ahol rengeteg csengő van, és amikor kell, boldogan rázzák a gyerekek, majd egy kis szobában foglalkoznak velük a mise alatt. Másutt láttuk, hogy a mise előtt papírt kapnak a gyerekek és az oltár előtt színes ceruzák várják őket. Miatyánk alatt az egész gyereksereg kivonul, és együtt mondják az imát.

Plébánosunk egyszer azt mondta nekünk, nem baj, ha elkéstek, csak üljetez előre, olyan rossz az üres padoknak beszélni. Megfogadtuk kérését és érdekes, azóta sikerült pontosabban érkeznünk. Megértettük, hogy mindnyájan „otthon” vagyunk a templomban, a családba érkeznünk, ahol nem kell szégyellni azt, hogy ha valamilyen dolog miatt (pl. utolsó pillanatban tisztába kell tennünk ötödik gyerekünket) késünk, hiszen a Jóisten tudja és látta, hogy miért történt ez. Nem a rosszálló tekintetek irányítják az életünket, hanem a „belső hangunk”, amelyet követünk.

Ha nagyon zavaró a hangoskodó gyerekek, akkor ki kell vinnünk, mert az atyára és a hívekre is figyelemmel kell lennünk, hiszen igazából a piciknek nem való a felnőtt liturgia. Néha el is beszélgethetünk a mise előtt gyerekeinkkel, mi miért van a templomban, mik ezek a hosszú szövegek, mi az értelmük. De sokszor, ha lehetett, külön misére mentünk, vagy csak egyikünk ment el a nagyheti szertartásra. ■

**HÁROMSZOROSÁRA
NÖVEKEDETT A
SZEGÉNYSÉGI RÁTA**

Szegény angolok

Anagyon is civilizált Nagy-Britanniában felsége alattvalói közül hárommillió szegénységben él, félmillió gyermek pedig nem jut megfelelő étellel. 18 millióan nem laknak tisztességes körülmények között. Ha belegondolunk abba, hogy 1983-ban a lakosság 14%-a volt szegény, ami manapság már 33%, akkor megérthetjük, milyen szociális és civil katasztrófát okoztak az elmúlt évek reformjai. Ezek az adatok egy eddig soha nem látott alapossággal végzett kutatás eredményei, melyet nyolc rangos egyetem végzett Nagy-Britanniában. A számok egyértelműen bizonyítják, hogy az eddigi – mind a konzervatív, mind a munkáspárti kormányok által alkalmazott – liberális szociálpolitika nem működőképes, „megbukott”, jelentette ki David Gordon, a Bristol University professzora, a kutatás koordinátora. A jelentés kimutatja, hogy nem csak szegények és munkanélküliek élnek a szegénységi küszöb alatt, hanem olyanok is, akik 40 vagy annál több órát dolgoznak hetente. A bérszínvonal nem tart lépést a megélhetési költségekkel. A következmény, hogy felsége családjainak egyharmada nem tudja fedezni még az alapkiadásokat sem: az étellel, a ruházattal és a háztartás költségeit. ■

Pietro Parmense

Forrás: CN 2014/13-14

Fordította: Tóth Judit

Fotó: CN

Az energetika világa

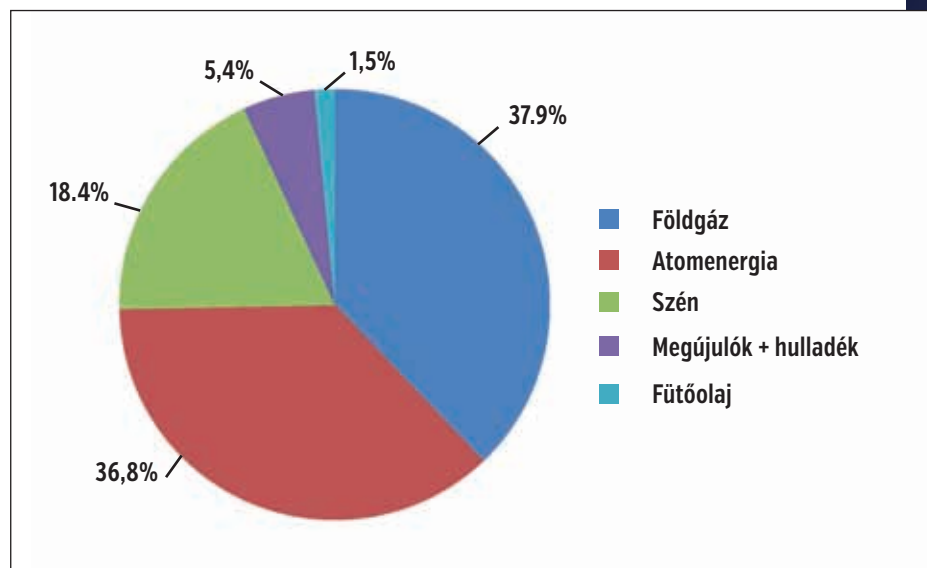
Hogyan lehet hatékonyan energiát előállítani? Mik a főbb szempontok? Milyen tételeket fizetünk a villanyszámlán? Ilyen és ezekhez hasonló kérdésekre keressük a választ.

Az energiatermelés és -ellátás célja a pillanatnyi hő- és villamosenergia-szükséglet kielégítése. A mindennapi életben otthonainkban egyre jelentősebb mértékben használunk villamos energiát például a szórakoztatóelektronika üzemeltetéséhez, világításhoz, meleg víz előállításához, fűtéshez stb. A háztartások energiaigénye függ a napszaktól, hiszen munkába indulás előtt, illetve hazaérkezéskor jelentősebb az energiafelhasználásunk.

A szükséges energiamennyiség előállítására, és az otthonainkba juttatására nagyon komoly erőművi-, illetve szabályzórendszerek állnak rendelkezésre.

A villamos energia előállítására több lehetséges megoldás van. Magyarország energiahordozóinak részarányát az 1. ábra mutatja.

1. ábra: Magyarország energiahordozóinak részaránya

A kördiagramon látható, hogy hazánkban a földgázfelhasználás mellett az atomenergia a legjelentősebb. Szénfelhasználás elsősorban a Mátrai erőműben történik. Kőolajat főként üzemanyag előállítására használunk (MOL).

Földgázfelhasználásban már több lábön állunk

A hazai földgáztermelés fokozatosan csökken, ma már a felhasznált földgáz több mint 90%-át főleg Oroszországból importáljuk. A földgáz 25%-át villamosenergia-termelésre, 75%-át pedig lakossági hőellátásra fordítjuk.

A földgáz-kereskedelem a külpolitikát is jelentősen befolyásolja. A 2. ábra a már meglévő, illetve tervezett jelentősebb földgázvezetéseket mutatja.

Ábrac: BME archívumból (2)

2. ábra: Már meglévő (folytonos vonal), illetve tervezett (szaggatott vonal) jelentősebb földgázvezetékek.

Látszik, hogy a legjelentősebb földgáznagyhatalom Oroszország, Európa nagy része innen importálja a földgázt. Korábban Magyarország kizárólag Ukrajnán és Ausztrián keresztül jutott földgázhoz, azonban 2014. márciusában átadták a magyar-szlovák földgázvezetékét, amin keresztül összeköttetésbe kerültünk Nyugat-Európával. Ennek köszönhetően jobb alkupozíció-t harcoltunk ki magunknak a földgáz árát illetően, és így a továbbiakban közvetlenül nem egy nagyhatalomtól függ az ország földgázellátása.

A paksi atomerőmű jelentősége

A villamosenergia-ellátás összetett szabályozást igényel. Megkülönböztetünk alap-, menetrendtartó-, illetve csúcserőműveket. Az alaperőművek az év nagy részében megállás nélkül üzemelnek, csak karbantartás, ellenőrzés céljából állítják le őket. Ezek általában atomerőművek, mivel ezeknek az erőműveknek a legkisebb az üzemeltetési költségük. A menetrendtartó-

és csúcserőművek kevesebb üzemórát működnek évente, nagyobb energiafogyasztás mellett lépnek működésbe, kielégítve a terhelésváltozásokat.

Magyarország legjelentősebb alaperőműve a paksi atomerőmű, amely kb 11 Ft/kWh értékben állít elő villamos energiát. Ezt elsősorban az urán ára határozza meg. Azonban a villanyszámlánkon kb 40 Ft/kWh-nak megfelelő tétel szerepel. Miért van ez? Ekkora profittal dolgoznak az energetikában? Az erőművekben történő energiaátalakítást, majd az energiaszállítást az otthonainkba komoly technológia teszi lehetővé, ami rengeteg embernek ad munkát. Ebben az összegben benne van a hálózathasználati díj, a karbantartási költségek, a munkabérek, valamint az atomerőmű leszerelésének költsége is. Minden megtermelt kWh után 2 Ft-ot teszünk az ún. Központi Nukleáris Pénzügyi Alapba, amelyből a leszerelést és a radioaktív hulladékok elszállítását finanszírozzák. A kis- és közepes radioaktivitású anyagokat (pl. a munkások által Pakson használt védőfelszerelés) Bataapátiban, a földkéreg egy speciális vízzáró rétegebe ázott bányában temetik el. Az elhasznált fűtőelemeket pedig a szerződés értelmében visszazállítják Oroszországba.

A paksi atomerőművet 1973 és 1986 között létesítették. Négy

reaktorból áll, és összesen 2000 MW villamos teljesítményt szolgáltat, ami az ország villamosenergia-termelésének egyharmada. Az atomerőművek tervezett üzemideje 30-40 év. A paksi atomerőműnek 2012-től 20 évre meghosszabbították az üzemidejét, tehát a jelenleg működő reaktorokat 2032-ben végleg leállítják. A paksi bővítés során két új blokkot telepítenek, amik a jelenleg üzemelő négy blokk teljesítményét fogják átvállalni.

Megújuló és nem megújuló energiaforrások, pro és kontra

A megújuló energiafelhasználást tekintve Magyarország adottságai jelentősen korlátozottak. Az Ausztriában kiépített dunai vízlépcsőt Magyarországon a környezetvédelmi tiltakozások miatt nem folytatták, bár Tiszalökön és Kiskörén üzemel egy-egy vízerőmű, éves átlagban összesen 15 MW-os teljesítménnyel. Szél-erőművek tekintetében már valamivel előnyösebb a helyzet. Ahhoz, hogy a szél-erőművet megfelelő kihasználtságban tudjuk működtetni 75 m magasságban a szélsősebességnek minimum évi 90 napon keresztül meg kell haladnia a 18 km/h-t. Ez egyedül az ország észak-nyugati részén teljesül, ahol 2011-ig 37 darab szélturbinát építettek, amik összesen 330 MW teljesítményt adnak le teljes kihasználtság mellett. Fontos megjegyezni, hogy a megújuló energiákon alapuló energiatermelés kihasználtsága széles határok között változik, hiszen a szél nem akkor fúj, amikor szeretnénk, és a nap sem akkor süt, amikor szeretnénk. Annyi energiát kell megtermelnünk, amennyit az elektromos hálózat fel tud venni. A megtermelt többletenergiát nem, vagy csak nagyon körülményesen

tudjuk tárolni olyan időszakokra, amikor a megújuló energia kisebb mértékben áll rendelkezésre. Emiatt a mai technikai szinten Magyarország elektromosenergia-ellátását nem lehet alapvetően a megújuló energiákra alapozni, ugyanakkor van lehetőség a megújuló részarány növelésére. Mivel az energiatárolás kérdése világviszonylatban is számottevő problémát jelent, ezért intenzív kutatások folynak ezen a területen. Napjainkban a világban legerjedtebb nagyléptékű energiatárolási stratégia azon alapul, hogy energiabőség idején (amikor a szél fúj, a nap süt, stb.) a fölösleges energiával vizet pumpálunk egy hegyen, magaslaton kialakított víztározóba, majd szükség esetén ezt a vizet leengedjük az alacsonyabban elhelyezett turbinákra, amelyek segítségével áramot termelünk. Látható, hogy környezeti szempontból ez hasonlít a nagymarosi vízlépcső esetéhez. Magyarországon jelenleg nincs kiépítve számottevő ilyen rendszerű tárolási kapacitás, szemben például a hegyvidékekben gazdag Ausztriával.

A szén-, illetve földgáztüzelésű erőművek szennyeznek a légszennyezést, viszont jól szabályozhatóak.

Az atomerőmű nagyon komoly biztonsági rendszert igényel, költséges a leszerelt hulladékok tárolása, szállítása, azonban nincs károsanyag-kibocsátása a légszennyezés felé, jól szabályozható, nagyon nagy teljesítményen üzemel, és az atomerőművek állítják elő legolcsóbban a villamos energiát. A megújuló energiák felhasználása során sem szennyezzük közvetlenül a légszennyezést, igaz például a napelem cella előállítás is jelentős károsanyag-kibocsátással jár. Akkor mi a jó megoldás? Létezik-e egyáltalán megoldás?

Mindegyik technológiának vannak előnyei és hátrányai. A lakossági energiaellátása, lehetőségeink kihasználása, ezzel együtt pedig a környezetünk megóvása nemes cél, ami értéket teremt. Ennek eléréséhez pedig fontos, hogy széles körben lássuk napjaink lehetőségeit, energiafelhasználását, és igyekezzünk befogadni minél több álláspontot, hogy a legjobb megoldást találjuk meg. Vannak különböző energiatermelési, -tárolási technológiák, amik ötvözik a korszerű erőművi rendszereket, valamint a megújuló energiaforrásokon alapuló energia előállítását.

De hogyan tudjuk mi, lakossági fogyasztók segíteni az energiatermelést? Mit tehetünk a környezetünkért? A megtermelt hő- és villamos energiát a háztartások, az ipar, illetve a szolgáltatási szektor használja fel. A háztartások részesedése kb. 30%, az iparé ennél valamivel nagyobb. A termeléshez a csarnokokat fűteni kell, a gyártósorokat szinte megállás nélkül működtetik, hogy az új termékekkel kiszolgálják a fogyasztói

Fotó: Szép Dávid archívumból

Ez év júniusában végeztem a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Gépészmérnöki karán. Jelenleg ipari gőzturbinák fejlesztésén dolgozom Budapesten. Korábban főleg az autóiipar érdekelt, azonban 2013 tavaszán egyhetes németországi tanulmányi úton vettem részt. Elsősorban a Ruhr-vidéki erőműveket néztük meg. Az út sokmindent átforgalmazott bennem. Rájöttem, hogy az energetikában rengeteg lehetőség van, megkönnyíthetjük vele az emberiség mindennapi életét, és én is ezzel szeretnék foglalkozni. Ez egy összetett terület, ami egyben nagy kihívást jelent, mivel szoros összefüggés van a műszaki, gazdasági és politikai tényezők között. Az energetika magába foglalja azt a látásmódot, hogy közvetlenül az emberek megfelelő életszínvonaláért dolgozhatnak, és ez a legnagyobb motiváció számomra.

társadalom igényeit. Ha az energiatakarékos háztartásvezetés mellett megfontoltan és tudatosan vásárolunk azzal is védjük környezetünket, mivel csökkentjük az ipar energiaigényét. ■

Fotó: en.jeld-wen.ca

A mai napon kicsit átgondoltam az életem... legalább egy részét. Önkéntes munkán voltunk Kőszeg mellett egy hulladéklerakó és -szelektáló helyen. A szél a hátunk mögül fúj, így a telepet körüllegő szag nem ért el hozzánk, csak amikor megérkeztünk. Akkor viszont megcsapott. Sárga zsákba gyűjtött palackok, sörös dobozok, csokis papírok, bonbonos műanyag tálcák, tejes kartonok, és minden, amit el tudtok képzelni, sorakozott óriási halomban, várta a szétválogatást. Tudtátok, hogy a hulladékszelektálás kézzel történik?

Fotó: Kovács Csíbor

Fotó: Duszpócs Orsolya

Emlékezetes délelőtt

Blogbejegyzés egy különleges táborból

A hulladékszelektálás Kőszegen kézzel történik, és emberek ezt napi 8 órában 65 ezerért csinálják.

Jön a szemetes autó, leborítja a városból összegyűjtött, (elvileg) a tisztas polgárok által már szelektált hulladékot, a dolgozók pedig nekiesnek a kupacnak. Konzervdoboz ide, sörös oda, tejes amoda. A kupakot le kell csavarni, különválasztani a víztiszta, a kék és a színes PET palackot, stb... Bizonytalan eredetű lötyty csorog

az alkarodon, rád ülnek a legyek, a gyomrodhoz kapsz egy-két szagtól. Kicsit naturalisztikus a kép, de hát ha egyszer ilyen volt...

És emberek ezt csinálják napi 8 órában 65 ezerért.

Szóval csak arra bátorítanálak titeket is, hogy legközelebb, amikor egy PET palackot, joghurtos poharat, vagy konzervdobozt kidobtok, gondolatok bele, hogy azt valahol egy ember fogja újra kibontani (mert a kupakot le kell szedni) és különböző

kupacokba szortírozni, adott esetben egy-két hónap elteltével. Hogy miben különbözik egy elmosott és egy el nem mosott, kéthónapos kefires doboz, azt a fantáziátokra bízom. De nem csak környezettudatossági szempontokból növekedhettünk. Alázatot követelt maga a feladat, nyitottságot pedig, hogy utána szóba elegyedjünk az ott dolgozókkal. Ez utóbbi volt számomra a tábor egyik legnagyobb élménye és tanulsága. ■

Il·lustració: Eleonora Moretti

Aranyszívű Aranka

Kend s Tekn s Anyó a nagy gesztenyefa tövében ülve figyelte a kis rókákat, borzokat és mókusokat, akik hangosan kacagva fogócskáztak. Csak RókAranka, a kis rókalány ücsörgött magányosan, durcásan lehajtott fejjel. Tekn s Anyó elhúzott hát köténye zsebéből egy szelet frissen sült lekváros piskótát és odanyújtotta neki. Aranka nem tudott

ellenállni az ínycsiklandozó süteménynek. Tekn s Anyó kivárta, hogy az utolsó falatot is lenyelje, majd megkérdezte: „Mi a baj, pici lány?” „Nagyon fáj itt” – válaszolta a rókalány, és a szívére mutatott.

„Miért fáj ott?” „Mert anyukám és apukám már nem szeret!” „Biztos vagy benne?” „Egész biztos. Új kislányuk született, és Várva Várt Verának nevezték el. Ha várva várt, akkor én nem szívesen látott vagyok!” „Neked is szép nevet adtak! Aranka azt jelenti kedves, aranyból van a szíve. Az a lényeg, hogy ez ne csak egy szó maradjon, hanem valóra is váljon. Azt hiszem, én tudom, miről beszélgetek apukád és anyukád, mielőtt egy kishúggal ajándékoztak meg. Ezt mondták egymásnak: »Adjunk Arankának egy szép ajándékot! Adjunk neki

egy játszótársat, olyan valakit, akivel együtt nőhet fel, akivel megbeszélhet mindent, akire mindig számíthat.« Kedves Aranka, egy kishúg ezt jelenti. Aztán így folytatták: »Persze nem lesz könnyű, eggyel több éhes szájat kell jóllakatnunk. Össze kell majd egyeztetni az odún kívüli munkákat ezzel az új felelőségteljes feladattal.« De félelmük azonnal elszállt, amint eszükbe jutottál: »Aranka ügyes kistróka, segíteni fog nekünk. Ő szerelmünk első gyümölcse, és ezzel a szeretettel kishúgát is el fogja árasztani.«” „Tényleg így mondták?” „Egészen biztos vagyok benne”. „Akkor én nagyon szégyellem magam, mert eddig nem tettem meg semmit abból, amit tőlem várnak.” „Még idiben vagy, picinyem, hogy jóvátedd mulasztásod. Szívedben a féltékenység sötét árnyát, mely elhomályosítja tekinteted! Akkor valóban kedves arcú és aranyszívű leszel.” „És akkor nemcsak a nevemben, hanem a tetteimben is Aranka leszek! – kiáltott fel a kistróka mosolyogva, mintha egy gonosz varázslatból változott volna vissza. – Köszönöm, drága Kend s Tekn s Anyó, máskor is eljöhetek hozzád?” „Persze, kedveském! Te majd segítesz nekem kivenni a süteményeket, mert kicsit fájnak a tappancsaim, én pedig segíteni fogok elzárni a szívedben a sötét felhőket. Hisz erre valók a jóbarátok. Most szaladj játszani!” RókAranka odafutott a barátaihoz, és teli torokból újságolta el nekik a nagy hírt: „Képzeljétek, kishúgom született! Várva Várt Verának hívják, mert a szívünk várva várta.” ■

Forrás: CN 2013/09
Fordította: Prokopp Katalin

Külföldi kiküldetésben

A beiratkozásnál találkoztam legkisebb lányom osztályfőnökével, és ez a rövid találkozás elég volt, hogy eldöntsem, én nem megyek ennek a tanárnőnek a szülőjére, majd megy a férjem, én pedig a középső fiaméra. Férjem bele is egyezett nevetve, mert már volt egyszer tavasszal, és ismeri. Pár nappal később kiderült, hogy épp akkor lesz a szülői, amikor a férjem külföldi kiküldetésben van. Ezen meg én nevettem, mert most ez Isten szeretete felém...

M. Éva

Amíg egy beszélgetés létrejön

Már nagyon régen ismerem az utcánkban lakó házaspárt. A férj, biztos a megterhelő munkája miatt, igen kimért velem, a köszönése is csak fejbiccentés. A feleséggel, aki szintén meglehetősen zárkózott, azért egy idő után elkezdtem beszélgetni. A buszon hazafelé kérdeztem a munkájáról; aztán később szóba került, hogy milyen sok fiatalot ismerek, de amikor kiderült, hogy három fiuk közül a legidősebb ösztöndíjjal külföldön volt huzamosabb ideig, akkor egy kicsit hosszabban is elbeszélgettünk.

Gyerekeikkel ritkábban találkozom, és a szülőket

ismerve nem meglepő módon, ők is elég zárkózottak. A legkisebb, aki már húsz év körül van, alig vett észre, de én aztán egyszer „tüntetőleg” ráköszöntem. Nem sokkal később együtt vártunk a buszra, neki könyv volt a kezében, én meg ránéztem, és köszönt, nagy, nyitott szemekkel. Elkezdtünk beszélgetni. Mindenfélét kérdeztem tőle, válaszolgatott, és hamar kiderült, hogy honnan jött. A keresztény gyülekezetében volt, ahol egy jeles eseményt ünnepeltek. Biblia volt nála, gyakran olvassa. A téma egészen hazáig tartott!

aláírt levél

Fél percem volt dönteni

A mai reggelen is a szokásos sűrű menetrend volt. Szerettem volna a fél nyolcas misére menni és nem elkésni, ahogy általában szoktam. Sok mindenre kellett figyelnem, hogy ne hagyjam otthon. Mondtam is magamban, kicsit soknak érzem a dolgokat, főleg, hogy még két ügyet el kell intézennem a munka előtt. A fejem sok mindennel volt tele. Amikor benyitottam a kápolnába, épp akkor lépett ki valaki a gyóntatószékből. Fél percem volt, hogy eldöntsem menjek-e most gyónni, amit már régen szerettem volna. Végül megkérdeztem, lehet-e még. Épp belefér – nézett az órájára a pap. Egyszerű és rövid

volt, de utána tele voltam örömmel.

aláírt levél

Találkozások az utcán

A budapesti Széll Kálmán téren gyakran áthaladok, és ott megismerkedtem egy „Fedél nélkül” újságot árusító asszonnyal. Tiszta arcú, rendezett, engedéllyel ellátott. Gyakran beszélgettünk is. Megtudtam, hogy hét gyermeke van, és a férje beteg. Esőben, tűző napon ott áll, és már teljesen felemészette az arcát a kérlelhetetlen időjárás. Egyre többet tudtam meg a családjáról, életkörülményeiről. Éppen arról beszélünk, hogy jó lenne neki egy kalap az eső, a nap ellen, amikor megjött a villamos és felszálltam. Leült mellém egy hölgy, aki látta a „jelenetet”. Mi is szóba elegyedtünk, de amikor elmondtam, hogy miről is van szó, az első reakcióját picit gúnyosnak éreztem. „Honnan tudja, hogy ez igaz?” Arra gondoltam, nem veszem fel ezt a kesztyűt, hanem tovább beszélgettünk. Mondta, hogy ő is ismeri már ezt az asszonyt, így látásból, tényleg tiszta arcú. Mielőtt leszálltam volna, azt mondta, neki van egy felesleges kalapja, majd elhozza. A kalap azóta megérkezett, igaz, hogy mástól, de megjött.

aláírt levél

Közéleti kiadvány
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom
lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876

ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Munkatárs: Tóth Pál

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Maucha Kristóf

Nyomatás:

PR-Innovation Szolgáltató és

Kereskedelmi Kft. Pomáz

Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2014-re: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

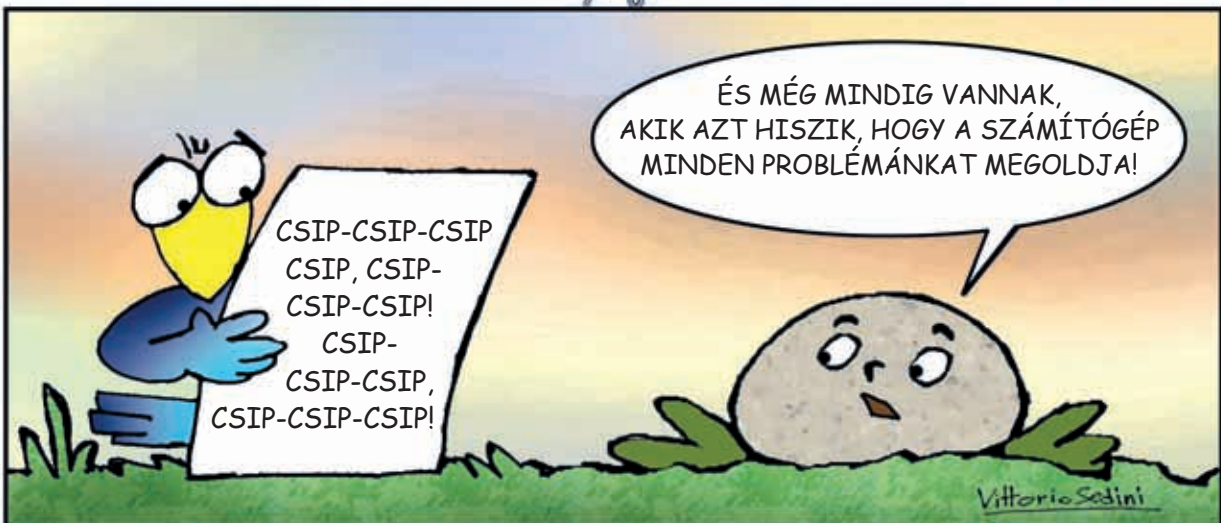
www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkünk a
6-7. oldalon

Fotó: Thomas Klann/CN

Vittorio Sadini

új város Családi Zsebkönyvek

Rendkívüli kedvezmény!

A 8 kötetes teljes sorozat ára 4.000 Ft

A készlet erejéig megvásárolható személyesen szerkesztőségünkben:

1088 Budapest, Rákóczi út 29. I/5.

Tel: +36 30 436 6635 (előzetes egyeztetéssel)

vagy megrendelhető az alábbi e-mail címen:

ujvaros.konyv@fokolare.hu

új város
egy lap, ami összeköt

Új Város 2014/10

